

Trblietavý náhrdelník

Carolia si chcela náhrdelník ešte nachvíľku nechať.

Carolina Marínová
(Založené na skutočnom príbehu)

Tento príbeh sa odohral v Argentíne.

Carolina poskakovala po záhrade. Jej kamarátka Isabella bola tiež vonku.

Isabella jej zamávala. „Pod' sa hrať!“

Carolina prešla cez záhradu k Isabellinmu domu.

Isabella siahla do svojho vrečka. „Chcem ti niečo ukázať,“ povedala. Vtom vytiahla ten najkrajší náhrdelník, aký Carolina kedy videla! Žiarili na ňom malé drahokamy a krásne sa trblietali.

„Je maminkin,“ povedala Isabella. „Dovolila mi sa s ním dnes hrať. Len sa naň pozri na slnku.“

Isabella náhrdelník podržala vo svetle. Od drahokamov sa odrážali stovky farieb. Bol taký prekrásny!

„Teraz sa pod'me zahrať na skrývačky!“ povedala Isabella.

„Dobre!“ povedala Carolina. „Ja sa ti o náhrdelník postarám.“

„Ďakujem ti!“ Isabella podala náhrdelník Caroline a tá si ho dala do vrečka.

Onedlho Carolina musela ísť domov. Keď sa dievčatá lúčili, Isabella si náhrdelník nevypýtala naspäť. Určite naň zabudla. A Carolina jej ho nepripomenula.

Carolina si trochu vyčítala, že si náhrdelník vzala k sebe domov. Chcela si ho však ešte nachvíľku nechať. Svoje výčitky si nevšímala a náhrdelník si položila pod vankúš.

Na ďalší deň bola sobota. Carolina si splnila svoje domáce povinnosti a išla sa vonku hrať. Na náhrdelník úplne zabudla.

„Carolina!“ zvolal tatino. „Môžeš prísť sem?“

Carolina vbehla dovnútra. „Áno?“

Tatino mal v ruke náhrdelník. „Maminka našla pod tvojím vankúšom toto. Komu to patrí?“

„Isabelle.“ Caroline sa do očí vtisli slzy. „Keď sme sa včera hrali, dala som si ho do vrečka, aby som naň dala pozor. Ale potom som sa rozhodla vziať si ho so sebou domov.“

Maminka si s Carolinou sadla na pohovku. „Ďakujem ti za to, že hovoríš pravdu. Čo myslíš, čo by si teraz mala urobiť?“

Carolina neodpovedala. Pomyslela na Ježiša. Chcel by od nej, aby bola čestná a náhrdelník vrátila.

„Mala by som ho vrátiť Isabelle a ospravedlniť sa jej,“ povedala Carolina. Hneď ako to povedala, jej výčitky zmizli. Zahrialo ju to pri srdci.

Carolina išla k Isabelle domov.

„Ahoj,“ povedala Carolina. Podala Isabelle náhrdelník. „Prepáč, že som si ho nechala. Odpustiš mi?“

„Áno,“ povedala Isabella. „Ďakujem, že si mi ho doniesla naspäť.“ Potom sa pousmiala. „Chceš sa zasa zahrať na skrývačky?“

„Áno! Ty počítaš prvá – ja sa skrývam!“

V ten večer sa Carolina pomodlila. „Drahý Nebeský Otče, odpusť mi, prosím, že som si ten náhrdelník nechala. A ďakujem Ti, že si mi pomohol to celé napraviť.“

Carolinu znovu zahrialo pri srdci. Bola rada, že mohla urobiť to, čo by od nej chcel Ježiš. ●

MÔŽEM ČINIŤ POKÁNIE

Všetci občas robíme nesprávne rozhodnutia. Ale vďaka Ježišovi Kristovi a Jeho uzmierneniu sa môžeme zmeniť a veci napraviť.

To sa nazýva pokánie. Keď činíme pokánie, ospravedlníme sa tým, ktorým sme ublížili. Snažíme sa chybu napraviť. Pomodlíme sa o odpustenie. A robíme, čo je v našich silách, aby sme už viac to isté nesprávne rozhodnutie neurobili. Potom nám môže byť odpustené a môžeme cítiť pokoj, ktorý prichádza od Nebeského Otca.

